

פרשת שְׁמִינִי — הטעמים לאיסור אכילת מאכלות אסורות.

בסוף הפרשה אנחנו קוראים על איסור אכילת בעלי חיים שאינם כשרים. טעמים רבים נאמרו בטעם האיסור. הרמב"ם בספרו "מורה נבוכים" (ג מח) כתב שאכילת בעלי החיים שאינם כשרים מזיקה לבריאות. על סמך הידע המדעי של הרופאים בזמנם היו מי שפקפקו בתועלת הרפואית של שמירת דיני כשרות. את דבריהם דחה בעל "ספר החינוך" (מצנה עג): הרי מי שהבדיל בין החיות הטהורות לטמאות ואסר לנו את הטמאות והתיר לנו את החיות הטהורות על ידי שחיטה ומליחה – הלוא הוא הרופא הנאמן, רופא כל בשר, החכם יותר מכל רופאי בשר ודם. ואכן, בשנים האחרונות מתפרסמים מדי פעם מחקרים המצביעים על יתרונות בריאותיים של שמירת דיני כשרות המזון.

ואולם ראשונים אחרים הסתייגו משיטה זו. כך למשל כותב ר' יצחק אברבנאל בסוף פרשתנו: חלילה לי מלהאמין שאסרה תורת ה' מאכלים מפני בריאות הגוף ורפואתו, שהרי התורה אינה ספר תרופות שנועד לרפא את הגוף! הרי הרמב"ם עצמו בהלכות עבודה זרה (פרק יא הלכה יב) כתב בחריפות נגד מי שרואים בדברי התורה רפואת הגוף, והרי אינם אלא רפואת נפשות, שנאמר "וַיְהִי חַיִּים לְנֶפֶשׁ" (משלי ג כב).

ר' יצחק אברבנאל הולך בשיטת בן דורו, רבי יצחק עראמה בעל "עקדת יצחק" (שער ס), שלמאכלות אסורות יש השפעה שלילית על הנפש והמידות של מי שאוכל אותם.

לעם ישראל יש שלוש מידות שמייחדות אותו משאר האומות: רחמן, ביישן וגומל חסדים. אכילת האֵכָל הכשר היא שמסייעת לנו לשמור על תכונות חיוביות אלה.

לעומת זאת, אילו המאכלות האסורות היו מזיקות לבריאות הגוף, היינו מצפים לראות תחלואה רבה יותר אצל הגויים שאוכלים נבלות וטרפות, שקצים ורמשים. אבל בפעל איננו רואים שהגויים חולים וחלשים יותר מעם ישראל.

באכילת אֵכָל כשר אנחנו מתקנים את חטאו של אדם הראשון. על אדם הראשון נאסר לאכול רק מעץ הדעת, והוא לא עמד בכך ואכל ממנו; ואילו עלינו נאסרו מאכלים רבים, ואנחנו בשמחה נמנעים מלאכול אותם. בכך אנו מזדככים, ומרבים את זכויותינו.

בפרשה הבאה, פרשת תזריע, נקרא על נגעי הצרעת, שבאים על האדם, כדברי רבותינו, בגלל עוון לשון הרע. אמר על כך רבי ישראל מסלנט, שלכן נסמכו שתי הפרשות, ללמד אותנו, שכמו שאנחנו נזהרים במה שאנחנו מכניסים לפה, כך אנחנו צריכים להיות זהירים במה שאנחנו מוציאים מהפה.

ארץ ישראל   אמונה   טהרת המשפחה   בית המקדש   פרשת שבוע   תנ"ך

לימוד והנצחה לעילוי נשמות שלמה וישי קרויזר ז"ל
 אחים יקרים ואהובים אשר עלו יחדיו בסערה לגנזי מרומים
 מתוך אתר שי לשי" : shayleshay.co.il

אחד מהציפורים הטמאות המוזכרות בפרשה היא החסידה. דרשו רבותינו במסכת חולין (סג.) למה נקרא שמה חסידה? מפני שהיא עושה חסד עם חברותיה. שאל האדמו"ר מגור (בספרו "חידושי הרי"ם" כאן): אם עושה החסידה חסדים, מדוע היא נחשבת ציפור טמאה? הוא עונה: חסד צריך לעשות עם כל אחד ולא רק עם חברים, ומכיוון שהחסידה עושה חסד רק עם חברותיה לכן היא עוף טמא.

שנזכה תמיד לאכול מתוך בריאות רק אכל כשר ובריא, לדבוק במידות טובות, לשמור על מוצא פינו, ולעשות חסד עם כל יהודי, גם אם הוא שונה ממני.